

43. V hrubohmotné dílně bytostných.

Dosud jsme pozorovali působení malých bytostných v tom, co vychází z pozemských lidí jako jejich cítění, myšlení a konání.

Chceme sice zůstat zase tak blízko pozemských lidí, ale při tom se podíváme na činnost těch bytostných, které okruh jejich působnosti *přivádí* k člověku, kteří tedy nestavějí cesty duší ven z těžké hrubohmotnosti, ale přibližují se k této pozemské hrubohmotnosti v protichůdném směru.

Všechno se pohybuje a nic není bez formy. Tak se to kolem člověka jeví jako obrovská dílna, částečně se k němu přibližující, částečně od něho odcházející. Při tom se vše vzájemně proplétá, spojuje a odlučuje, staví a odbourává ve stálé změně, v trvalém vzrůstu, rozkvětu, zrání a rozpadu, aby v tom dalo příležitost k rozvoji nového semene, splněním koloběhu podle zákonů ve stvoření, podmiňujících vznik a zánik všech forem ve hmotnosti. Tak všechno je podmíněno zákonem stálého pohybu pod tlakem Božího vyzarování, tohoto jedině živoucího.

A tak to hučí a bouří, taví se a stydne, buší a tluče bez přestání. Pěsti plné síly postrkují a rvou, ruce plné lásky vedou a chrání, spojují a rozlučují putující duchy v tomto zmatku.

Ale tupě, slepě a hlouše k tomu všemu zmítá se člověk této země ve svém hrubohmotném oděvu sem i tam. Jeho rozum, žádostivý ve svých požitcích a ve svém vědění, ukazuje mu pouze jeden cíl: pozemské radovánky a pozemskou moc, jako odměnu jeho práce a korunu jeho bytí. Pohodlné a líné snaží se rozum ošáliti obrazy tichého pohodlí, které jako omamný jed, duchu nepřátelský, podlomily vůli k činu ve stvoření.

Člověk této země nechce se podrobiti, poněvadž mu zůstala volba chtění a tak přikovává svého živého ducha na pomíjivou formu, jejíž vznik vůbec nezná. Zůstává cizincem ve stvoření, místo aby použil jeho darů k své výstavbě. Jen správná znalost dává možnost vědomého použití. Proto *musí* člověk nyní ven ze své neznalosti. Jen *vědomě* může ještě v budoucnu působiti pod paprsky nové hvězdy, která oddělí v celém stvoření potřebné od nepotřebného.

Potřebnost se neposuzuje podle lidského myšlení, ale podle svatého *Božího* zákona! Podle toho patří ke všemu nepotřebnému především také každý člověk, který není schopen v pokoře přijmouti Boží milost a požehnání. To dokáže jen znalostí všeho dění ve stvoření.

A jedině ze *Slova* může se mu dostat ono vědění, kterého k tomu potřebuje. On je v něm *najde*, jestliže vážně hledá. Najde přesně to, *čeho potřebuje pro sebe!* Kristovo Slovo: „*Hledejte a naleznete!*“ je nyní mnohem víc než zákonem.

Kdo nehledá s plnou horlivostí svého ducha, ten nemůže nic dostat a také nic nedostane! A proto také spící nebo duchovně líný nenajde nic ve Slově, které je živé. Ono mu nic nedá.

Nejprve se musí každá duše sama otevřít a najít pramen spočívající ve Slově! V tom je železný a strážný zákon, který se nyní naplňuje v plné přisnosti.

Musíte být *vědoucí*, jinak ztratíte každou oporu a budete se potáceti a klesnete, když nyní v běhu řídicího se světového dění budete silou donuceni postavit se na *tu* cestu, kterou máte jít podle svaté vůle vašeho Boha. V tomto díle jeho milosti šlapali jste dosud jako nevědomá zvířata v krásné květinové zahradě. Místo pomáhání a povzbudivé výstavby jste jen pustošili. V domýšlivé drzosti jste užívali, aniž jste se snažili porozuměti tomu, *proč* smíte v krásném stvoření býti vědomí a proč smíte všeho užívat.

Nikdy jste nepomysleli na nutnou protislužbu. Nedbali jste toho velikého Božího zákona, že jen *dávání* dává právo k braní, ale stále jste jen bezmyšlenkovitě brali, dokonce s prosbou a bez prošení bezmezně *požadovali*, aniž jste si jen jednou vzpomněli na svou *povinnost* ke stvoření, ve kterém jste se jako hosté chtěli stát bezohlednými pány! Stvořitel měl dávat, stále jenom dávat. Ani jedenkrát jste se vážně nezeptali, čím jste si toho vlastně zasloužili, ale vždy jste jen žalovali při vámi vyvolaném a zaslouženém utrpení a reptali, když se vám nesplnilo to, co jste očekávali. A vaše doufání a vaše přání bylo stále namířeno jen na *pozemské štěstí*. O vše ostatní, o to skutečnější, jste se dosud nikdy s vážnou touhou nestarali. Pokud jste se tím *přece* jen zabývali, byl to jen pozemský hlad po vědění, nic jiného.

Chtěli jste nalézt, abyste se tím blýskali. A stalo-li se, že jste se z nouze naučili bádání, pak se to stalo jen proto, abyste se dostali z této nouze ven, ať již to byla *duševní* nebo pozemská bída. *Ke cti Boží se tak nestalo!*

Nyní však naučte se znáti stavbu tohoto stvoření, ve které bydlíte a kterou musíte částečně proputovati, abyste v ní už více nebyli cizím tělesem. A se stále zesilujícím poznáním dostane se vám i pokory, které potřebujete, abyste přijali veliký, poslední dar: dar, že smíte setrvat ve věčnosti!

S poznáváním, které musí vésti k poznání Jeho, zkracujete si také čas svého putování ve stvoření o tisíciletí a přijдете mnohem rychleji a jistěji ke světlým výšinám, které zůstanou a musí zůstat touhou a cílem *každého* lidského ducha, který nechce být jako nepotřebný zatracen.

Následujte mne tedy nyní cestami po okolí svého pozemského bytí.

Pomyslete jen. Usilujete dostati se k zemi, jak je tomu při každé inkarnaci, ať je to prvá nebo padesátá.

Není při tom možné, aby duše, čekající na vtělení, mohla jen tak beze všeho vklouznouti do nějakého pozemského těla. Taková duše, která se svým druhem nespojuje s pozemským tělem, ale jež je pouze schopna k pozemskému tělu se *připojiti*, jestliže byly k tomu splněny podmíněně předpoklady, nemohla by bez nějakého zvláštního mostu pozemským tělem ani pohnouti, tím méně je prožhavití. Ty nitky, navázané přitažlivostí stejnorodého, k takovému účelu nestačí.

Abych vám mohl podati jasný obraz, chci se vrátit ještě jednou zpět a v krátkých rysech dotknouti se několika již známých nutností k inkarnaci.

Pro inkarnaci nejsou ve *všech* případech rozhodující účinky zákona přitažlivosti stejnorodého, nýbrž jsou tu také ještě jiné možnosti a nutící příčiny.

Zákon zvratného působení zasahuje také zde a mnohdy takovou silou, která všechno ostatní ovládne. Taková duše mimo pozemského těla, jež je nitkami zvratného působení spojena silně s jinou duší, dlící právě v ženském pozemském těle na zemi, bude těmito nitkami bezpodmínečně přitahována k této ženě na zemi, jakmile se u ní najde příležitost ku vtělení.

Vedle takových podmínek, které jsou nevyhnutelné, běží ještě zákon přitažlivosti stejnorodého. Ale vedle těchto dvou dění jsou ještě jiné druhy a možnosti, o kterých budeme mluvit teprve během času, protože dnes by každé předčasné rozvětvení kalilo jasnost nutného obrazu.

Řekněme tedy zatím předběžně, že všechny nitky, lhostejno jakého druhu, nestačí, aby umožnily duši pohnouti pozemským tělem a je prožhavití.

I když je splněna podmínka, aby duše byla spojena nějakými nitkami a dlela v blízkosti vznikajícího těla, a když také tělo ve svém vyzářování dosáhne takového stupně, jenž může duši

zadržet, jak jsem se již v jedné z dřívějších přednášek o tom zmínil, pak by byla sice duše připoutána k tělu, ale nebyla by tím ještě schopna toto pozemské tělo přivést do pohybu nebo je prožhavit.

Chybí k tomu ještě most. Místo most můžeme také říci nástroj, jehož duše ještě zvlášť potřebuje. A tento most musí být opět vybudován malými bytostnými!

To se stává zrovna tak, jako vše v zákoně přesného *setkání se zcela určitých* vyzařování, na čemž jsou v tomto případě zúčastněny: pozemské mužství a pozemské ženství, jakož i různé, pro oba tyto lidi a i pro duši přicházející v úvahu běžící osudové nitky. Také tento děj bude potřebovat zvláštního vysvětlení. Pro dnešek stačí poukaz, že to vše tvoří určující východisko činnosti *těch* malých bytostných, kteří stavějí mosty pro duše k jejich vtělení.

Tyto mosty jsou to, čemu dnes mnozí říkají „astrální tělo“!

Astrální tělo se skládá ze střední hrubohmotnosti. Musí býti malými bytostnými zformováno bezprostředně *předcházejíc* hrubohmotné pozemské tělo, takže se to jeví, jakoby bylo současně formováno. Ale tak tomu není. Neboť astrální tělo – chci pro jednoduchost zůstatí dosud u tohoto známého označení – musí předcházeti vše, co se má zformovati v těžké hrubohmotnosti!

Je mnoho lidí, kteří dosáhli vědění o *existenci* tak zvaných astrálních věcí, ale neznají ani jejich skutečný účel ani pravdivý děj jejich vzniku.

Ti, kteří dosud věděli o astrálních věcech, pozorovali vše zase jen jako ze sebe viděné a proto také jako vzniklé z těžké hrubohmotnosti. Nejčastěji vidí v tom *obrazy* těžké hrubohmotnosti, protože také každá rostlina, každý kámen, vůbec *všechno* těžce hrubohmotné, má zdánlivě v astrálním světě svůj obraz.

To však nejsou *obrazy*, nýbrž *předobrazy* věcí v těžké hrubohmotnosti, bez nichž se v těžké hrubohmotnosti nemůže naprosto nic zformovat! V tom je ten rozdíl.

Toto pole střední hrubohmotnosti můžeme podle pozemských pojmů nejlépe pojmenovati modelářskou dílnou. Tak jako umělec napřed zformuje model, tak vznikne také tak zvané astrální tělo před těžkým pozemským tělem. Není však ve stvoření nic, co by tak, jako je tomu u pozemských lidí, sloužilo *jen* jednomu takovému účelu a pak bylo odstaveno stranou, nýbrž vše, i to zdánlivě nejmenší, má ve stvoření mnohostrannou a důležitou hodnotu.

Každá jednotlivost patří v působení bytostných jako nutná součástka k celku a je proto také jednotně celkem a v celku prostoupena a proniknuta.

Proto má také každá část na zemi, dokonce i země sama, svůj spolupůsobící model. Mnozí z těch, kteří smejí vidět, jmenují jej stínem, jiní, jak jsem již řekl, „astrálním tělem“. Jsou pro to ještě jiná, méně známá jména, která všechna označují totéž. Žádné z nich však nevystihuje to pravé, poněvadž to bylo zase z nepravé strany pozorováno, zatím co o vzniku není žádného vědění.

Na zemi není nic, co by malí bytostní nebyli již předtím ve střední hrubohmotnosti mnohem krásněji a dokonaleji zformovali!

Vše, co se děje v těžké hrubohmotnosti, i zručnost řemeslníků, tvoření umělců atd., je *vzato* z předcházející činnosti malých bytostných, kteří toto a ještě mnohem více ve střední i jemné hrubohmotnosti již dohotovili. Je to tam všechno zformováno, dokonce mnohem krásněji, poněvadž bytostní působí bezprostředně v zákonech Boží vůle, která je dokonalá a vyjadřuje se proto jen v dokonalých formách.

Každý vynález, i ten nejvíce překvapující, je jen *vypůjčením* si věcí z jiných úrovní vytvořených bytostnými, kterých je ještě velmi mnoho připraveno pro tvoření lidí, aby mohly býti přeneseny sem na zemi do těžké hrubohmotnosti.

A přece byly tyto všem vážným, ale jen pokorným hledatelům tak snadno dosažitelné předobrazy zde na zemi opětně rozumem silně pokřiveny, protože těm omilostněným nejčastěji chyběla k čistému tvoření potřebná pokora. Mimo to nedbali obyvatelé země ve své, vše tížící domýšlivosti, Božích zákonů ve stvoření. Teprve přesnou znalostí těchto Božích zákonů stane se vynalézání, správněji řečeno nalézání v jiných úrovních a tím také *správné* přenášení do těžké hrubohmotnosti této země, mnohem snazší a přesnější než dosud a také mnohem dalekosáhlejší.

Astrální úroveň *není* tedy zrcadlem hrubohmotnosti! Za prvé sama se skládá ještě z hrubohmotnosti, ovšem trochu jemnějšího druhu než země, a za druhé, je tomu právě *naopak*: těžká pozemská hrubohmotnost je jen opakováním střední hrubohmotnosti, tak zvané astrální úrovně.

Pro astrální úroveň jsou však dvě cesty a tím také dva velké základní oddíly ve stvoření. Jeden, který k těžké hrubohmotnosti přivádí, a druhý, který zase od ní odvádí! Část přivádějící jest nutným mostem k výstavbě v pozemském, naproti tomu část odvádějící je zformovaný výraz cítění, myšlení a jednání lidských duchů, nacházejících se na zemi v pozemském šatě.

Dosavadní vědění lidí o tom je jen rozkouskované, kusé dílo, při čemž těch několik kousků je ještě v nevědomosti zmateně přeházeno bez skutečné souvislosti. Tím se vytvořil fantasticky sestavený vzdušný obraz, okouzlující jako fata morgana, a který snad proto na mnoho nepevných lidí působí zvláštním kouzlem. Dá se při tom přece tak krásně neodpovědně povídat! Člověk si může dovoliti vyslovovati odvážné dohady, o nichž přirozeně chce, aby byly uznávány a obdivovány jako vědění a jistota, a to při vědomí, že ho za to nikdo nemůže činit odpovědným, jestliže se zmýlí. Je mu podle jeho mínění dána příležitost, aby se mohl za někoho vydávat, aniž by měl při tom odpovědnost.

Ano, před lidmi! Ale ne před zákony Božími! Vzhledem k nim je každý plně odpověden za to, co říká! Za každé slovo! A všichni ti, kteří jdou za jeho nesprávnými názory, dokonce i všichni ti, které svým bludným učením pohnul k novým vlastním fantastičnostem, ti všichni jsou pevně k němu přikováni a on musí každému jednotlivě pomáhati k osvobození, dříve než smí pomýšleti na sebe a svůj vlastní vzestup!

Po tomto krátkém výhledu musíme zpět k podrobnostem. Tedy malí bytostní formují předem astrální tělo jako nutný most pro duši, aby mohla dozrávající tělo také ovládati, řídit a jím pohybovati.

Duše se spojuje s astrálním tělem a skrze ně pak působí na těžké pozemské tělo. Také pozemské tělo může svým k tomu účelu nutným vyzařováním duši skutečně k sobě připoutat jedině prostřednictvím astrálního těla. Záření těžké hrubohmotnosti, prolnuté bytostným, musí nejprve proniknout střední hrubohmotností astrálního těla, poněvadž by se jinak nemohlo připojiti k záření duše, jejíž nejzevnější obal jest již z nejjemnější hrubohmotnosti.

Pokusíme se nejprve rozlišiti tři základní druhy hrubohmotnosti. Mimo to jest však ještě mnoho mezidruhů a vedlejších druhů. Vezměme zatím jen jemnou, pak prostředně silnou a těžkou hrubohmotnost. V tomto smyslu patří pozemské tělo k pozemsky nejtěžšímu druhu a astrální tělo k přechodnému druhu prostředně silné hrubohmotnosti, tedy k druhu, který jest nejtěžšímu *nejbližší*.

Toto astrální tělo je tedy bytostnými *předem* zformováno, má-li dojít k inkarnaci. Bezprostředně po něm také pozemské tělo, takže to budí dojem, jakoby se obé událo současně. Ale utvoření astrálního těla předchází ve skutečnosti děj v těžké hrubohmotnosti. *Musí* předcházeti, jinak by nemohl jiný děj býti dokončen a duše by nemohla jiným způsobem s pozemským tělem nic

podniknouti.

Dávám vám při tom jen *obraz* děje, aby tím mohl vzniknouti o tom pojem. Později budeme sledovati vznik, zrání a zanikání, se všemi k tomu patřícími oddíly a nitkami *krok za krokem*, jakmile *celek* bude stát *obrazně* před vámi.

Astrální tělo je souvisle *spojeno* s pozemským tělem. Není však na něm závislé, jak se to myslelo až dosud. Nedostatek vědění o skutečném postupu ve stvoření měl za následek mnohé omyly, jmenovitě to, že člověk ono malé vědění, jež si získal, stále vykládal jako základ svého pozorování.

Tak dlouho, dokud si představoval *sebe* jako nejdůležitější bod ve stvoření, zatím co ve skutečnosti nehrál vůbec žádnou zvláštní hlavní úlohu, poněvadž je pouze tvor jako nesčetní jiní a půjde vždycky nesprávně i ve svých bádáních.

Jest správné, že po odloučení duše od pozemského těla se astrální tělo s pozemským rozpadá. Ale to nemůže být přijato jako důkaz pro to, že jest na něm závislé. Pro tento názor není ani jediného oprávněného důvodu.

Ve skutečnosti jest tento děj jiný: Při odloučení duše táhne tato, jako pohyblivá část, astrální tělo s sebou od pozemského těla. Obrazně řečeno: Duše vytáhne s sebou při svém vystoupení a odchodu z pozemského těla i tělo astrální. Tak se to jeví. Ve skutečnosti jej jen odtud odtáhne, poněvadž žádného smísení tu nebylo, nýbrž pouze vsunutí jednoho do druhého jako u vytahovacího dalekohledu.

Duše netáhne astrální tělo s sebou příliš daleko, neboť toto je spojeno nejen s ní, ale i s pozemským tělem a mimo to duše, z níž vlastní pohyb vychází, se chce odloučit i od astrálního těla, a proto se i od něho vzdaluje.

Tak zůstane astrální tělo vždy po pozemském odloučení se duše nedaleko pozemského těla. Čím dále se duše vzdaluje, tím slabší je astrální tělo. Stále větší a větší odloučení se duše způsobí nakonec zánik a rozpad astrálního těla. Toto zase bezprostředně přivádí rozklad pozemského těla, tak jako dříve ovlivnilo jeho vytvoření. Takový je normální, zákonům stvoření úměrný děj. Zvláštní zásahy při tom ovšem přivozují zvláštní podmínky a přesuny, aniž však vylučují zákonitost.

Astrální tělo je tedy především od duše odvislý prostředník mezi pozemským tělem. Co se stane astrálnímu tělu, tím trpí nezbytně i pozemské tělo. Bolesti pozemského těla dotýkají se však astrálního těla mnohem slaběji, přesto, že jest s ním těsně spojeno.

Je-li na příklad nějaký úd pozemského těla odňat, třeba prst, není tím současně odňat i prst astrálního těla, ale tento *zůstává* přesto klidně jako předtím. Proto se stává, že pozemský člověk časem skutečně ještě cítí bolest nebo tlak tam, kde již žádný úd pozemského těla nemá.

Takových případů je velmi mnoho, aniž člověk našel k tomu vysvětlení, poněvadž mu chyběl přehled.

Tak spojují bytostní všechny duše vázáním jich na jejich astrální těla, která chceme označiti jako těla střední hrubohmotnosti, zatím co těžká pozemská těla již při vzniku jsou bezprostředně spojena s těly střední hrubohmotnosti a podle nich se formují a vyvíjejí.

Jak se projevuje působení duše touto schránou na těžké pozemské tělo, musí zůstat zase vyhrazeno pozdějším přednáškám, neboť až k tomuto bodu je třeba znáti napřed mnohé, co musí být teprve vysvětleno, aby bylo dosaženo správného porozumění.

Ale toto všechno jest také proniknuto *jediným* zákonem, který malí bytostní horlivě a věrně plní, aniž se od něho odchyľují. V tom jsou vzory lidským duchům, kteří se od nich mohou jen učit a také *mají* učit, až konečně ruku v ruce a bez povyšování budou působiti s malými staviteli v tomto stvoření, aby takovým činem pro plnou harmonii jásavě a vděčně ocenili a oslavili moudrost a lásku svého Stvořitele!